

BOLETÍN ECLESIAÍSTICO

DEL

Obispado de Astorga.

SUMARIO:—Noticias del Rvdmo. Prelado.—Carta Encíclica de S. S. (continuación).—Nombramiento.—Aviso.—Relación de los Sres. Sacerdotes inscritos en «La Liga Eucarística.»—Asociación Sacerdotal de Sufragios.—Necrología.

Noticias de nuestro Reverendísimo Prelado.

Nuestro Excmo. y Rvdmo. Sr. Obispo regresó de Madrid el día siete de los corrientes con el fin de celebrar Misa pontifical el día de la Inmaculada Concepción de la Santísima Virgen María, y de dar solemnemente, concluida la Misa, la bendición papal á su amadísimo pueblo; y después de haberlo hecho, el mismo día ocho nuevamente salió para la corte á donde le llamaba el cumplimiento de sus deberes de Senador, y la necesidad de continuar gestionando asuntos de particular interés para la Diócesis.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
PII

DIVINA PROVIDENTIA PAPAE X
LITERAE ENCYCLICAE

AD PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS
ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS

PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES
DE MODERNISTARUM DOCTRINIS

(CONTINUACIÓN)

Sed enim non intra domesticos tantum parietes habet Ecclesia, quibuscum amici cohærere illam oporteat; habet et extra. Non una namque ipsa occupat mundum; occupant æque consociationes aliæ, quibuscum commercium et usus necessario intercedat. Quæ iura igitur, quæ sint Ecclesiæ officia cum civilibus consociationibus determinandum est etiam, nec aliter determinandum nisi ex ipsius Ecclesiæ natura, qualem nimirum modernistæ nobis descripsere. — In hoc autem eisdem plane regulis utuntur, quæ supra pro scientia atque fide sunt allatæ. Ibi de *obiectis sermo* erat, heic de *finibus*. Sicut igitur *ratione obiecti* fidem ac scientiam extraneas ab invicem vidimus: sic Status et Ecclesia alter ab altera extranea sunt ob fines quos persequuntur, temporalem ille, hæc spiritualem. Licuit profecto alias temporale spirituali subiici; licuit de *mixtis* quæstionibus sermonem interseri, in quibus Ecclesia ut domina ac regina intererat, quia nempe Ecclesia a Deo, sine medio, ut ordinis supernaturalis est auctor, instituta ferebatur. Sed iam hæc a philosophis atque historicis respuuntur. Status ergo ab Ecclesia dissociandus, sicut etiam catholicus a cive. Quamobrem catholicus quilibet, quia etiam civis, ius atque officium habet, Ecclesiæ auctoritate neglecta, eius optatis, con-

siliis præceptisque posthabitis, spretis immo reprehensionibus, ea persequendi quæ civitatis utilitati conducere arbitretur. Viam ad agendum civi præscribere prætextu quolibet, abusus ecclesiasticæ potestatis est, toto nisu reiiciendus.—Ea nimirum, Venerabiles Fratres, unde hæc omnia dimanant, eadem profecto sunt, quæ Pius VI decessor Noster, in Constitutione apostolica *Auctorem fidei*, solemniter damnavit (1).

Sed modernistarum scholæ satis non est debere Statum ab Ecclesia seiungi. Sicut fidem quoad elementa, ut inquiunt, phænomenica scientiæ subdi, oportet, sic in temporalibus negotiis Ecclesiam subesse Statui. Hoc quidem illi aperte nondum forte asserunt; ratiocinationis tamen vi coguntur admittere. Posito etenim quod in temporalibus rebus Status possit unus, si accidat, credentem, intimis religionis actibus haud contentum, in externos exilire, ut puta administrationem susceptionemve Sacramentorum; necesse erit hæc sub Status dominium cadere. Ecquid tum de ecclesiastica auctoritate? Cum hæc nisi per externos actus non explicetur; Statui, tota quanta est, erit obnoxia. Hac nempe consecutione coacti, multi e protestantibus *liberalibus* cultum omnem sacrum externum, quin etiam externam quamlibet religiosam consociationem e medio tollunt, religionemque, ut aiunt, *individualement* invehere adnituntur.— Quod si modernistæ nondum ad hæc palam progrediuntur, petunt interea ut Ecclesia quo ipsi impellunt sua se sponte inclinet seseque ad civiles

(1) Prop. 2. *Propositio, quæ statuit, potestatem a Deo datam Ecclesie ut communicaretur Pastoribus, qui sunt eius ministri pro salute animarum; sic intellecta, ut a communitate fidelium in Pastores derivetur ecclesiastici ministerii ac regiminis potestas: hæretica.*—Prop. 3. *Insuper, quæ statuit Romanum Pontificem esse caput ministeriale: sic explicata ut Romanus Pontifex non a Christo in persona beati Petri, sed ab Ecclesia potestatem ministerii accipiat, qua velut Petri successor, verus Christi vicarius ac totius Ecclesie caput pollet in universa Ecclesia: hæretica.*

formas aptet. Atque hæc de auctoritate *disciplinari*. — Nam de *doctrinali* et *dogmatica* potestate longe peiora sunt ac perniciosiora quæ sentiunt. De magisterio *Écclésiæ* sic scilicet commentantur. Consociatio religiosa in unum vere coalescere nequaquam potest, nisi una sit consociatorum conscientia, unaque, qua utantur formula. Utraque autem hæc unitas mentem quandam quasi communem ex postulat, cuius sit reperire ac determinare formulam, quæ communi conscientiæ rectius respondeat; cui quidem menti satis auctoritatis inesse oportet ad formulam quam statuerit communitati imponendam. In hac porro coiunctione ac veluti fusione tum mentis formulam eligentis tum potestatis eandem perscribentis, magisterii ecclesiastici notionem modernistæ collocant. Cum igitur magisterium ex conscientis singularibus tandem aliquando nascatur, et publicum officium in earumdem conscientiarum commodum mandatum habeat; consequitur necessario, illud ab eisdem conscientis pendere, ac proinde ad populares formas esse inflectendum. Quapropter singularium hominum conscientias prohibere quominus impulsionem quas sentiunt palam aperteque profiteantur, et criticæ viam præpedire qua dogma ad necessarias evolutiones impellat, potestatis ad utilitatem permissæ non usus est sed abusus. — Similiter in usu ipso potestatis modus temperatioque sunt adhibenda. Librum quemlibet, autore in scio, notare ac proscribere nulla explicacione admisa, nulla disceptatione, tyrannidi profecto est proximum. — Quare heic etiam medium est quoddam iter reperiendum, ut auctoritati simul ac libertati integra sint iura. Interea temporis catholico sic est agendum, ut auctoritatis quidem observantissimum se publice profiteatur, suo tamen obsequi ingenio non intermittat. — Generatim verc sic de Ecclesia prescribunt: quoniam ecclesiasticæ potestatis

finis ad spiritualia unice pertinet; externum apparatus omnem esse tollendum, quo illa ad intuentium oculos magnificentius ornatur. In quo illud sane negligitur, religionem, etsi ad animos pertineat, non tamen unice animis concludi; et honorem potestati impensum in Christum institutorem recidere.

Porro ut totam hanc de fide deque vario eius germine materiam absolvamus, restat, Venerabiles Fratres, ut de utrorumque explicatione postremo loco modernistarum præcepta audiamus.—Principium hic generale est: in religione quæ vivat, nihil variabile non esse, atque idcirco variandum. Hinc gressum facium ad illud, quod in eorum doctrinis, fere caput est, videlicet ad *evolutionem*. Dogma igitur, ecclesia, sacrorum cultus, libri, quos ut sanctos veremur, quin etiam fides ipsa, nisi intermorta hæc omnia velimus, evolutiones teneri legibus debent. Neque hoc mirum videri queat, si ea præ oculis habeantur, quæ sunt de horum singulis a modernistis tradita. Posita igitur evolutionis lege, evolutionis rationem a modernistis ipsis descriptam habemus. Et primo quoad fidem. Primigenia, inquiunt, fidei forma rudis et universis hominibus communis fuit, ut quæ ex ipsa hominum natura atque vita oriebatur. Evolutio vitalis progressum dedit; nimirum non novitate formarum extrinsecus accedentium, sed ex pervasione in dies auctiore sensus religiosi in conscientiam. Dupliciter autem progressio ipsa est facta: *negative* primum, elementum quodvis extraneum, ut puta ex familia vel gente adveniens, eliminando; dehinc *positive*, intellectiva ac morali hominis expolitione, unde notio divini amplior ac lucidior *sensus religiosus* exquisitior evasit. Progredientis vero fidei eadem sunt causæ afferendæ, quam quæ superius sunt allatæ ad ejus originem explicandam. Quibus tamen extraordinarios quosdam homines addi

oportet (quos nos prophetas appellamus, quorumque omnium præstantissimus est Christus); tum quia illi in vita ac sermonibus arcani quidpiam præsetulerunt, quod fides, divinitati tribuebat; tum quia novas nec ante habitas *experientias* sunt nacti, religiosæ cuiusque temporis indigentia respondentes. — Dogmatis autem progressus inde potissimum enascitur, quod fidei impedimenta sint superanda, vincendi hostes, contradictiones refellendæ. Adde his nisum quemdam perpetuum ad melius penetranda quæ in arcanis fidei continentur. Sic, ut exempla certera prætereamus, de Christo factum est: in quo, divinum illud qualecumque, quod fides admittebat, ita pedetentim et gradatim amplificatum est, ut demum pro Deo haberetur. — Ad evolutionem cultus facit præcipue necessitas ad mores traditionesque populorum sese accommodandi; item quorundam virtute actuum fruendi, quam sunt ex usu mutuati. — Tandem pro Ecclesia evolutionis causa inde oritur, quod componi egeat cum adiunctis historicis cumque civilis regiminis publice in vectis formis. — Sic illi de singulis. Hic autem, antequam procedamus, doctrina hæc de *necessitatibus* seu *indigentis* (vulgo *dei bisogni* significantius appellant) probe ut notetur velimus; etenim præterquam omnium quæ vidimus, est veluti basis ac fundamentum famosæ illius methodi, quam historicam dicunt.

In evolutionis doctrina ut adhuc sistamus, illud præterea est advertendum quod, etsi indigentia seu necessitates ad evolutionem impellunt; his tamen unis acta, evolutio, transgressa facile traditionis fines atque ideo a primigenio vitali principio avulsa ad ruinam potius quam ad progressionem traheret. Hinc, modernistarum mentem plenius sequuti, evolutionem ex conflictione duarum virium evenire dicemus, quarum altera ad progressionem agit, altera ad conservatio-

nem retrahit.—Vis conservatrix viget in Ecclesia, contineturque traditione. Eam vero exercit religiosa auctoritas; idque tam iure ipso, est enim in auctoritatis natura traditionem tueri; tam re, auctoritas namque, a commutationibus vitæ reducta, stimulis ad progressionem pellentibus nihil aut vix urgetur. E contra vix ad progrediendum rapiens atque intimis indigentis respondens latet ac molitur in privatorum conscientis, illorum præcipue qui vitam, ut inquit, propius atque intimius attingunt.—En hic, Venerabiles Fratres, doctrinam illam exitiosissimam efferre caput iam cernimus, quæ laicos homines in Ecclesiam subinfert ut progressionis elementa.—Ex convento quodam et pacto inter binas hasce vires, conservatricem et progressionis fautricem, inter auctoritatem videlicet et conscientias privatorum, progressus ac mutationes oriuntur. Nam privatorum conscientia, vel harum quaedam, in conscientiam collectivam agunt: hæc vero in habentes auctoritatem, cogitque illos pactiones conflare atque in pacto manere.—Ex his autem pronum est intelligere, cur modernistæ mirentur adeo, quum reprehendi se vel puniri sciunt. Quod eis culpæ vertitur, ipsi pro officio habent religiose explendo. Necessitates conscientiarum nemo melius novit quam ipsi, eo quod propius illas attingunt, quam ecclesiastica auctoritas. Eas igitur necessitates omnes quasi in se colligunt: unde loquendi publice ac scribendi officio divinciuntur. Carpat eos, si volet, auctoritas; ipsi conscientia officii fulciuntur, intimaque experientia norunt non sibi reprehensiones deberi sed laudes. Utique non ipsos latet progressionem sine certaminibus haud fieri, nec sine victimis certamina: sint ergo ipsi pro victimis, sicut prophetæ et Christus. Nec ideo quod male habentur, auctoritati invident: suum illam exsequi munus ultro concedunt, Queruntur tantum quod mini-

me exaudiuntur; sic enim cursus animorum tardatur: hora tamen rumpendi moras certissime veniet, nam leges evolutionis coerceri possunt, infringi omnino non possunt. Instituto ergo itinere, pergunt, quamvis redarguti et damnati; incredibilem audaciam fucatae demissionis velamine obducentes. Cervices quidem simulate inflectunt; manu tamen atque animo quod susceperunt persequuntur audacius. Sic autem volentes omnino prudentesque agunt: tum quia teneat, auctoritatem stimulandam esse non evertendam; tum quia necesse illis est intra Ecclesiae septa manere, ut collectivam conscientiam sensim immutent: quod tamen quum aiunt, fateri se non advertunt conscientiam collectivam ab ipsis dissidere, atque ideo nullo eos iure illius se interpretes venditare.

Sic igitur, Venerabiles Fratres, modernistis auctoribus atque actoribus, nihil stabile nihil immutabile in Ecclesia esse oportet. Qua quidem in sententia praecursoribus non caruere, illis nimirum, de quibus Pius IX decessor Noster iam scribebat: *Isti divinae revelationis inimici humanum progressum summis laudibus effertes, in catholicam religionem temerario plane ac sacrilego ausu illum inducere vellent, perinde ac si ipsa religio non Dei, sed hominum opus esset aut philosophicum aliquod inventum, quod humanis modis perfici queat* (1).— De revelatione praesertim ac dogmate nulla doctrinae modernistarum novitas; sed eadem illa est, quam in Pii IX syllabo reprobata reperimus, sic enunciata: *Divina revelatio est imperfecta et idcirco subiecta continuo et indefinito progressui, qui humanae rationis progressioni respondeat* (2): solemnius vero in Vaticana Synodo per haec verba: *Neque enim fidei doctrina, quam Deus revelavit, velut philosophicum inventum proposita*

(1) Encycl. «*Qui Pluribus*» 9 Nov. 1846;

(2) Syll. Prop. 5,

est humanis ingeniis perficienda, sed tamquam divinum depositum Christi sponsae tradita, fideliter custodienda et infallibiliter declaranda. Hinc sacrorum quoque dogmatum is sensus perpetuo est retinendus, quem semel declaravit Sancta Mater Ecclesia nec unquam ab eo sensu altioris intelligentiae specie et nomine recedendum (1): quo profecto explicatio nostrarum notionum, etiam circa fidem, tantum abest ut impediatur ut imo adiuvetur ac provehatur. Quamobrem eadem Vaticana Synodus sequitur: Crescat igitur et multum vehementerque proficiat tam singulorum quam omnium, tam unius hominis quam totius Ecclesiae, aetatum et saeculorum gradibus, intelligentia, scientia, sapientia, sed in suo dumtaxat genere, in eodem scilicet dogmate, eodem sensu eademque sententia (2).

Sed postquam in modernismi assectatoribus philosophum, credentem, theologum observavimus, iam nunc restat ut pariter historicum, criticum, apolegetam, reformatorem spectemus.

Modernistarum quidam, qui componendis historiis se dedunt, solliciti magnopere videntur ne credantur philosophi; profitentur quin immo philosophiæ se penitus expertes esse. Astute id quam quod maxime: ne scilicet cuiquam sit opinio, eos præiudicatis imbui philosophiæ opinionibus, nec esse propterea, ut aiunt, omnino *obiectivos*. Verum tamen est, historiam illorum aut critice meram loqui philosophiam; quæque ab iis inferuntur, ex philosophicis eorum principiis iusta ratiocinatione concludi. Quod equidem facile consideranti patet.—Primi tres huiusmodi historicorum aut criticorum canones, ut diximus, eadem illa principia, quæ supra ex philosophis attulimus: nimirum *agnosticismus*, theorema de *transfiguratione* rerum per fidem,

(1) Const. «*Dei Filius*» cap. IV.

(2) Loc. cit.

itemque aliud quod de *defiguratione* dici posse visum est. Iam consecutiones ex singulis notemus.—Ex *agnosticismo* historia, non aliter et scientia, unice de phæonomenis est. Ergo tam Deus quam quilibet in humanis divinus interventus ad fidem reiiciendus est, utpote ad illam pertinens unam. Quapropter si quid occurrat duplici constans elemento, divino atque humano, eiusmodi sunt Christus, Ecclesia, Sacramenta aliaque id genus multa; sic partiendum erit ac secernendum, ut quod humanum fuerit historiæ, quod divinum tribuatur fidei. Ideo vulgata apud modernistas discretio inter Christum historicum et Christum fidei, Ecclesiam historiæ et Ecclesiam fidei. Sacramenta historiæ et Sacramenta fidei, aliaque similia passim.—Deinde hoc ipsum elementum humanum, quod sibi historicum sumere videmus, quale illud in monumentis apparet, a fide per *transfigurationem* ultra conditiones historicas elatum dicendum est. Adiectiones igitur a fide factas rursus secernere oportet, easque ad fidem ipsam amandare atque ad historiam fidei: sic, quum de Christo agitur, quidquid conditionem hominis superat, sive naturalem, prout a psychologia exhibetur, sive ex loco atque ætate, quibus ille vixit, conflatam.—Præterea, ex tertio philosophiæ principio, res etiam, quæ historiæ ambitum non excedunt, cribro veluti cernunt, eliminantque omnia ac pariter ad fidem amandant quæ, ipsorum iudicio, in factorum *logica*, ut inquiunt, non sunt vel personis apta non fuerint. Sic volunt Christum ea non dixisse, quæ audientis vulgi captum excedere videtur. Hinc de *reali* eius historia deient et fidei permittunt allegorias omnes quæ in sermonibus eius occurrunt. Quæremus forsitam qua lege hæc segregentur? Ex ingenio hominis, ex conditione qua sit in civitate usus, ex educatione, ex adiunctorum facti cuiusquam complexu: uno

verbo, si bene novimus, ex norma, quæ tandem aliquando in mere *subiectivam* recidit. Nituntur scilicet Christi personam ipsi capere et quasi gerere: quidquid vero paribus in adiunctis ipsi fuissent acturi, id omne in Christum transferunt.—Sic igitur, ut concludamus, *a priori* et ex quibusdam philosophiæ principiiis, quam tenent quidem sed ignorare asserunt, in *reali*, quam vocant, historia Christum Deum non esse affirmant nec quidquam divini egisse; ut hominem vero ea tantum patrasse aut dixisse, quæ ipsi, ad illius se tempora referentes, patrandi aut dicendi ius tribuunt.

Ut autem historia ab philosophia, sic critice ab historia suas accipit conclusiones. Criticus namque, iudicia sequutus ab historico præbita, monumenta partitur bifariam. Quidquid post dictam triplicem obtruncationem superat, *reali* historiæ assignat; cetera ad fidei historiam seu *internam* ablegat. Has enim binas historias accurate disinguunt; et historiam fidei, quod bene notantum volumus, historiæ *reali* ut realis est opponunt. Hinc, ut iam diximus, geminus Christus; realis alter, alter qui nunquam reapse fuit, sed ad fidem pertinet; alter qui certo loco certaque vixit ætate; alter qui solummodo in piis commentationibus fidei reperitur: eiusmodi, exempli causa, est Christus, quem Ioannis evangelium exhibet; quod utique, aiunt, totum quantum est commentatio est.

Verum non his philosophiæ in historiam dominatus absolvitur. Monumentis, ut diximus, bifariam distributis, adest iterum philosophus cum suo dogmate *vitalis immanentiae*; atque omnia edicit, quæ sunt in ecclesiæ historia, per *vitam emanationem* esse explicanda. Atqui vitalis cuiusque emanationis aut causa aut conditio est in necessitate seu indigentia quapiam ponenda: ergo et factum post necessitatem concipi oportet, et illud historice huic esse posterius.—Quid

tum historicus? Monumenta iterum, sive quæ in libris sacris continentur sive aliunde adducta, scrutatus, indicem ex iis conficit singularum necessitatum, tum ad dogma tum ad cultum sacrorum tum ad alia spectantium, quæ in Ecclesia, altera ex altera, locum habere. Confectum indicem critico tradit. Hic vero ad monumenta, quæ fidei historiæ destinantur, manum admovet; illaque per ætates singulas sic disponit, ut dato indici respondeant singula: eius semper præcepti memor, factum necessitate, narrationem facto anteverti. Equidem fieri aliquando possit, quasdam Bibliorum partes, ut puta epistolas, ipsum esse factum a necessitate creatum. Quidquid tamen sit, lex est, monumenti cuiuslibet ætatem non aliter determinandam esse, quam ex ætate exortæ in Ecclesia uniuscuiusque necessitatis.—Distinguendum præterea est inter facti cuiuspiam exordium eiusdemque explicationem: quod enim uno die nasci potest, non nisi decursu temporis incrementa suscipit. Hanc ob causam debet criticus monumenta, per ætates, ut diximus, iam distributa bipartiri iterum, altera quæ ad originem rei altera quæ ad explicationem pertineant secernens; eaque rursus ordinare per tempora.

Tum denuo philosopho locus est; qui iniungit historico sua studia sic exercere, uti evolutionis præcepta legesque prescribunt. Ad hæc historicus monumenta iterum scrutari; inquirere curiose in adiuncta conditionesque, quibus Ecclesia per singulas ætates sit usa, in eius vim conservatricem, in necessitates tam internas quam externas quæ ad progrediendum impellerent, in impedimenta quæ obfuerunt, uno verbo, in ea quæcumque quæ ad determinandum faxint quo pacto evolutionis leges fuerint servatæ. Post hæc tandem explicationis historiam, per extrema veluti lineamenta, describit. Succurrit criticus aptatque monumenta re-

liqua. Ad scripturam adhibetur manus: historia confecta est.—Cui iam, petimus, hæc historia inscribenda? Historico ne an critico? Neutri profecto; sed philosopho. Tota ibi per *apriorismum* res agitur: et quidem per apriorismum hæresibus scatentem. Miseret sane hominum eiusmodi de quibus Apostolus diceret: *Evanuerunt in cogitationibus suis... dicentes enim se esse sapientes, stulti facti sunt* (1): at bilem tamen commovent quum Ecclesiam criminantur monumenta sic permiscere ac temperare ut suæ utilitati loquantur. Nimirum affingunt Ecclesiæ, quod sua sibi conscientia apertissime improbari sentiunt.

(Se continuará)

NOMBRAMIENTO

S. E. Ilmo. el Obispo, mi Señor, ha tenido á bien nombrar Vice-Arcipreste del Distrito de Ribera de Uribia al Pbro. D. Juan Francisco Sierra García, Párroco de Molinaseca.

Dr. Agustín Parrado.

Sr io.

AVISO

Se ruega á los Sres. Curas párrocos y demás encargados de parroquia que procuren ir enviando las listas de sus respectivos feligreses que contribuyen con algún donativo para limosna por la misa que ha de celebrar Su Santidad el Papa Pío X en el día de su Jubileo Sacerdotal ó para el cáliz de oro que se le piensa ofre-

(1) Ad Rom. I, 21-22.

cer, con el fin de inscribir los nombres de los donantes en un *album* que se entregará en unión de los donativos.

Relación de los Sres. Sacerdotes inscritos en la
«Liga Sacerdotal Eucarística.»

(CONTINUACIÓN)

- M. I. Sr. D. Santos Bueno, Arcipreste de la S. A. Iglesia Catedral.
- D. Rafael de la Huerga, Párroco de Cebrones.
- » José Rodríguez Sastre, Coadjutor de San Pedro de Trones.
- » Miguel Ramón Rodríguez, Párroco de Palacios de Sanabria.
- » Francisco Sanromán, Párroco de Otero de Sanabria.
- » Eulogio Rodríguez, Párroco de Remesal.
- » Tomás Miñambres, Regente de Baillo.
- » Miguel Gómez, Párroco de Pinza.
- » Gregorio Miguelez, Coadjutor de Caldesiños.
- » José Fernández, Ecónomo de Villaseco de la Sierra.
- » Juan de Prada, Coadjutor de Congosto.
- » Pedro González, Párroco de Brime Sog.
- » José Arias, Párroco de San Lorenzo.
- » Pedro Barrio, Párroco de Espino.
- » Antonio Rodríguez, Párroco de Lamalonga.
- » Tomás de Barrio Carracedo, Párroco de Cañizo.
- » Pedro Rodríguez Sanromán, Ecónomo de Morales Valverde.
- » Agapito Galende, Coadjutor de Santa María de Valverde.
- » Antonio Cancelo, Ecónomo de Püeblica de Valverde.
- » Dámaso Santos, Coadjutor de Villaveza de Valverde.

- D. Antonio Fernández, Ecónomo de Sotillo de Sanabria.
- » Inocencio García, Coadjutor de San Pedro de Zamudía.
 - » Nemesio Chamorro, Párroco de Santa Eulalia de Tábara.
 - » Agustín Sánchez, Ecónomo de Faramontanos de Tábara.
 - » Antonio López, Regente de Castrillo de los Polvazares.
 - » Federico Casado, Párroco de Villanueva de Valrojo.
 - » Lorenzo López, Párroco de Valdesantamaría.
 - » Esteban Alonso, Párroco de Castrotierra.
 - » José Alvarez García, Párroco de Valdesamaria.
 - » Manuel Cid Alonso, Párroco de Molezuelas.
 - » Francisco Fernández, Párroco de Bendollo.
 - » Primo Núñez, Coadjutor de San Miguel de Navea.
 - » Magín Fernández, Párroco de Terroso.
 - » Buenaventura Fernández, Párroco de Pedralva.
 - » Ezequiel Ferreras, Coadjutor de Bercianos de Valverde.
 - » Juan Sevillano, Párroco de Quintanilla del Valle.
 - » Alejandro Blanco, Párroco de Castrillo de Cepeda.
 - » José Mallo, Párroco de Cogorderos.
 - » Alejo Pérez, Párroco de San Mamed de la Vega.
 - » Angel Velasco, Párroco de Sta. Colomba de la Vega.
 - » Laureano Fernández, Coadjutor de Villaviciosa.
 - » Nicolás Arias, Párroco de Puebla de Sanabria.
 - » Elisardo García, Pbro. Puebla de Sanabria.
 - » Luis Cuñado, Regente de Cañizo.
 - » José Chimeno, Coadjutor de Ilanes y Rabanillo.
 - » Santiago Sanromán, Párroco de Melgar de Tera.
 - » Alonso Membibre, Coadjutor de Pumarejo de Tera.
 - » Manuel Fernández, Ecónomo de Sta. Croya de Tera.
 - » Máximo Alvarez, Párroco de Calzadilla de Tera.

D. Damián Vega, Coadjutor de Olleros de Tera.
» Luis López, Párroco de Villanueva de las Peras.

Asociación Sacerdotal de Sufragios.

Relación de los Sres. Asociados.

(Continuación.)

D. Elisardo García Cifuentes, Pbro. sin cargo.
D. Antonio López López, Auxiliar de Castrillo de los Polvazares.
D. Primo Núñez Alonso, Ecónomo de San Miguel de Navèa.

NECROLOGIA

Ha fallecido el Pbro. D. José Ferrero Prada, Coadjutor de Quintana de Jón, pertenecía á la Asociación Sacerdotal de Sufragios, y tenía acreditado el cumplimiento de Misas. Hace el número 124 de los Hermanos difuntos.

El Pbro. D. Domingo Prieto Martinez, Párroco que fué de Mozar, fallecido el 24 de Agosto último, pertenecía también á la Asociación de de Sufragios y había acreditado el cumplimiento de cargas. Hace el número 125 de los Hermanos difuntos.

También falleció en Vegamolinos (Jagoaza), D. José Alvarez Trobajos, Pbro. sin cargo, no pertenecía á la Asociación Sacerdotal de Sufragios.

R. I. P.